

Recension Konstutställningar

Minusvärlden Förtrollat landskap för tankar till Ernst Billgren

Lovisa Ringborg, "The living room (bed)", 2023. Foto: Lovisa Ringborg

Trots att sommaren inte riktigt är slut har galleriernas höstsäsong nu inletts. En stark uppstart, tycker Dan Backman, som ser spår av sagoillustrationer och ekon från 1960-talet på sin runda.

Dan Backman

Publicerad 2023-08-25

Sett genom rutnätet

Utställning
Andréhn-Schiptjenko
TOM 23 september

The living room

Utställning
Cecilia Hillström Gallery
TOM 14 oktober

Atomic snapshot

Utställning
Cecilia Hillström Gallery
TOM 23 september

Undulations

Utställning
Galerie Nordenhake
TOM 23 september

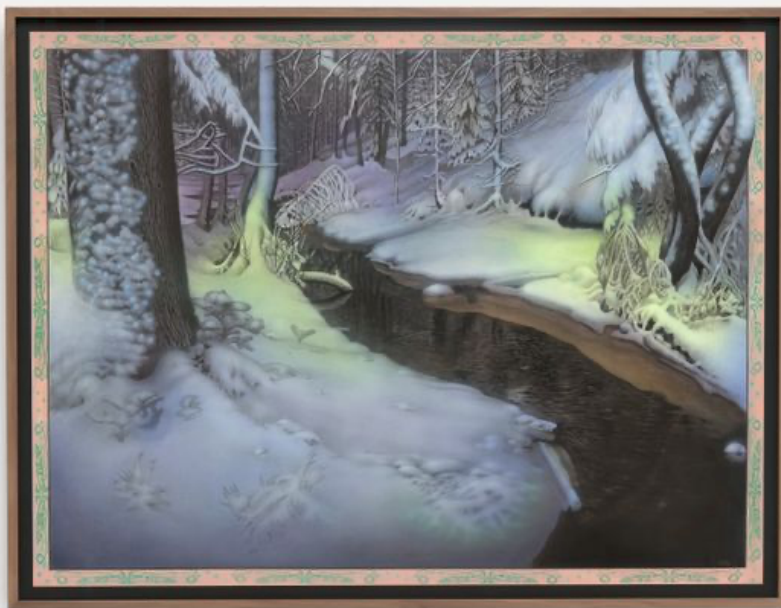
Minusvärlden

Utställning
Galleri Steinsland Berliner
TOM 23 september

Den vädermässigt konstiga sommaren 2023 får väl sägas vara avslutad vid det här laget.

Galleriernas sommaruppehåll likaså: samtliga kör traditionsenligt igång helgerna kring månadsskiftet augusti-september.

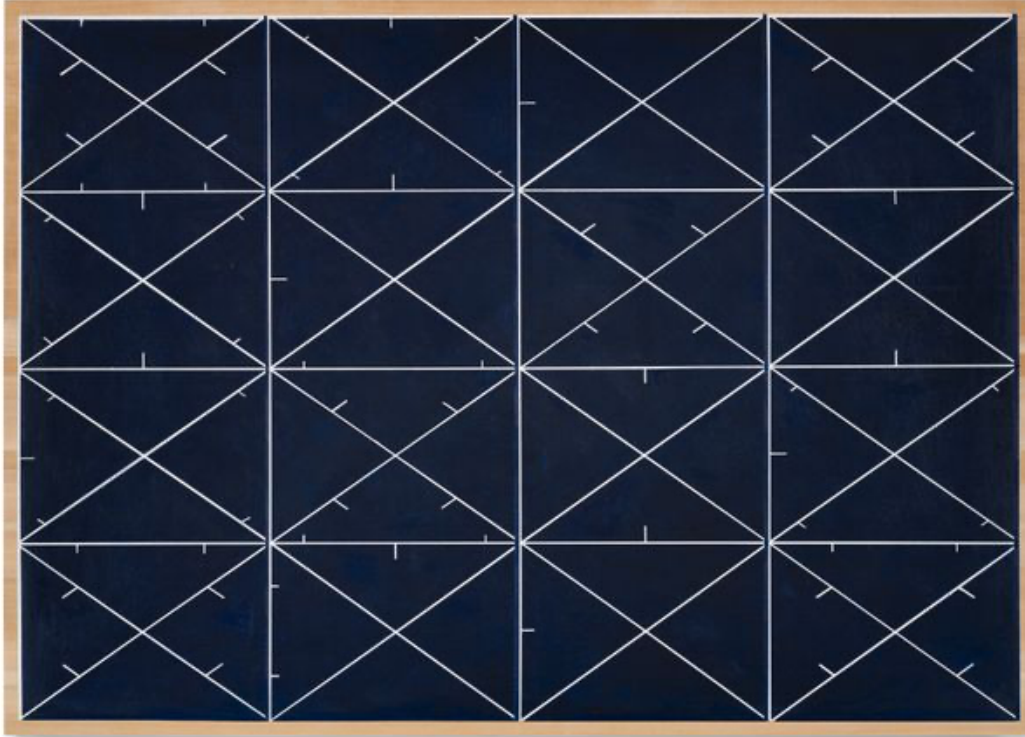
Mest originell är Steinsland Berliner som inleder höstsäsongen med en samling vinterlandskap (!) signerade Tommy Sveningsson. På sin förra utställning på galleriet visade han målningar där motiven till stor del utgjordes av frodigt gräs. Här är det tvärtom: all växlighet är täckt av ett tjockt lager snö.

Tommy Sveningsson, "Silver Snow Peak/ Silver snötopp", 2023. Foto: Olof Ringmar

Det är ett mystiskt och förtrollat vinterlandskap som förevisas. Tittar man riktigt noga kan man i två av bilderna – "Silver snötopp" och "Lila kloaker" – hitta fotspår och små, små tomtar som skyggt kikar fram. Med jugendslingrigt målade ramar går tankarna till sagoillustrationer, men också till Gustaf Fjæstad, Ernst Billgren och Anders Olssons julbonader från mitten av förra seklet.

Två verk, "Stigande månutsikt" och "Vaniljsjön", står ut. Med den delvis sprayade akrylfärgen tas steget till den kitsch som likt ett hot också finns i de andra med kol, krita och bläck skapade bilderna.

Matts Leiderstam, "Panel (48)", 2020. Foto: Jean-Baptiste Beranger

Matts Leiderstams utställning på Andréhn-Schiptjenko är en helt annan historia. Torr som fnöske, teoretiskt underbyggd som en akademisk avhandling och med millimeterprecision i det konstnärliga hantverket.

Precis som på de två föregående utställningarna på galleriet undersöker och gestaltar Leiderstam det rutnät som sedan renässansen fungerat som en slags stomme för bildkomposition. I Leiderstams forskningsprojekt ryms också postmodernismens intresse för åskådarens blick och konsthistoria med ett queert perspektiv. Det första ett ämne från åttioalet, det senare högst samtida.

Hon är, som alltid, bäst när det surrealistiska draget kommer fram.

Leiderstams verk är dekorativa och formmässigt påhittiga, mittemellan konstruktivism och konceptualism, men kräver vetenskap om den teoretiska överbyggnaden för att komma till sin rätt.

Patricia Tribe, "La Ripa", 2023. Foto: Carl Henrik Tillberg

Amerikanska Patricia Treibs stora abstrakta målningar på Nordenhake har ett mycket mer direkt tilltal. Hennes med breda penslar uppmålade organiska former tycks vara i rörelse, den utspädda oljefärgen likaså. Färgmässigt raffinerat och med utsparade mellanrumsformer som blir lika viktiga som det kalligrafiskt eleganta formspråket, lite som de pappersklipp Matisse ägnade sig åt mot slutet av sin levnad. Det är inte helt övertygande, men i den bästa målningen, "La Ripa", tycker jag mig se hur gröna blad dansar med en bit ådrat trä och en ljusblå porslinskärfva.

Lovisa Ringborg, "Spirits II", 2023. Foto: Lovisa Ringborg

Det är inte bara de olika galleriernas utställningar som skiljer sig åt. På Cecilia Hillström Gallery finns det inget som förenar Olivia Pettersson Fleurs abstrakta färg- och formkaos med Lovisa Ringborgs drömskt rödtonade fotografier av flaskor, fönster och obäddade sängar. Jag blir heller inte riktigt klok på vad som förenar Ringborgs spartanskt iscensatta fotografier med de skulpturer som ingår i utställningen. Det är som två olika konstnärskap.

Hon är, som alltid, bäst när det surrealistiska draget kommer fram. Här i form av två par händer som konstfullt hängts upp på väggen, som ett inlån från ett medicinhistoriskt museum. Det ena paret, "Hunter", med hotfullt spetsiga fingertoppar. Det andra, "Gatherer", med trubbiga. Båda lite smutsiga, som om händerna krafsat i jord.

Olivia Pettersson Fleur, "Hadron", 2023. Foto: Olivia Pettersson Fleur

Olivia Pettersson Fleur är desto mer konsekvent. Sitt egensinniga formspråk hade hon hittat redan under studietiden, det visade hon på Konsthögskolans avgångsutställning för några år sedan. Nu är hennes målade och Instagramvänliga papperskollage mindre och mer tuktade, men fortfarande präglas bilderna av ett härligt energiskt kaos. Hon målar med akryl på papper, klipper sönder alltsammans och fogar sedan lika mödosamt som lekfullt ihop bitarna till pixlade lapptäckten som med myriader pyttesmå cirkclar ser ut som den psykedeliska versionen av 1960-talets opkonst.

Sammantaget är det en välbesökt uppstart på konsthösten. Att jag kunnat inkludera minst lika många utställningar till är ett gott tecken.

Dan Backman